

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

§ Lov af 28de Maj 1880 om Bands Afledning og Benyttelse findes i § 32 Forskrifter til Betryggelse imod, at der ved Møller, Fabrikker og lignende Anlæg lægges Hindringer i Vejen for Vandets frie Flugt i offentlige Vandløb, hvorimod Loven ikke frembyder nogen Udvej til at hindre eller raade Bod paa den Skade, som kan afstedkommes ved, at der fra saadanne Anlæg tilføres et Vandløb Affald og skadelige Stoffer. For Fiskeriets Vedkommende er denne Mangel blevet afhjulpen ved Bestemmelsen i § 52 i Lov om Fiskeriet i Danmark af 5te April 1888 og for saa vidt Tilførselen til et Vandløb af skadelige Stoffer kan have sundhedsfarlige Følger for Mennesker og Dyr, ville de fornødne Forholdsregler kunne paabehedes gennem de kommunale Sundhedsvedtægter. Derimod savnes endnu Bestemmelser for de Tilfælde, hvor Spildevandet fra Fabrikker fører Affald med sig i saa stor Mængde, at dette ved at aflejre sig i Vandløbet gør Vandløbet aarlige Oprensning mere omfattende og derved mere bekosteligt, eller hvor Spildevandet forarsager skadelige Overtsvømmelser paa de til Vandløbet stødende Jorder, eller hvor der fra Fabrikker tilføres Vandløbet kemiske Stoffer, der virke skadeligt paa de tilstødende Jorders Plantevækst. Savnet af saadanne Bestemmelser har ofte været følt af Landbruget og har blandt andet givet sig Udtryk i et under Rigsdagssamlingen 1894—95 i Folketinget indbragt Andragende fra 8 Jordbrugere i Sædinge og Holeby paa Volland, hvilket Andragende af Tinget blev henvist til Indenrigsministeren. Til at raade Bod paa den saaledes tilstedeværende Mangel figter foranstaaende Lovforslag.

Ved de Overvejelser, som det foreliggende Spørgsmaal har været undergivet i Ministeriet, har Opgaven maattet være den at søge en Ordning, ved hvilken der lægges Anlæg af den heromhandlede Art, der have en ikke ringe Betydning for Landets Industri og i stedse stigende Grad saa ogsaa direkte Betydning for Landbruget, saa saa Hindringer i Vejen som muligt. Naarlig har det maattet staa klart, at de Bestemmelser, man

bragte i Forslag, ikke burde være af den Art, at de hindre Fabrik anlæg i at skaffe sig af med Spildevandet paa den Maade, paa hvilken det som oftest alene kan ske, nemlig ved at lade det løbe ud i et nærliggende Vandløb. Da nu samtlige de foran nævnte Tilfælde, for hvilke Bestemmelser ikke allerede ere fastsatte i Lovgivningen eller kunne fastsættes ad administrativt Vej, angaa en Stabilitetsforhold, som kan anslaaes i Penge, og Sagen saaledes i Virkeligheden løber ud i et Erstatningsspørgsmaal, har man ment, at en tilfredsstillende Ordning maatte kunne naas ved, at der aabnes Parterne en Lovhjemlet Afgang til at faa Erstatningsspørgsmaalet afgjort af sagtyndige Mænd. I Genhold hertil og idet Bestemmelserne naturligt formes som et Tillæg til Vandløbsloven, foreslaas det i Lovforslaget § 1, at man lægger Afgørelsen i Vandløbsmyndighedernes Haand, saaledes at Sagen ordinært behandles af Vandhynsmændene under Appel til Vandvæsenkommisjonen og, hvis Parterne ikke kunne blive enige om at undergive Spørgsmaalet Vandhynsmændenes Kendelse — hvad vel særlig vil blive Tilfældet, hvor der efter Anlæggets Størrelse og Stadens omfattende Natur kan blive Spørgsmaal om betydeligere Erstatningsbeløb — af Vandvæsenkommisjonen under Appel til Overlandvæsenkommisjonen, jfr. Vandløbsloven § 52.

Efter Lovforslaget ville Bestemmelserne være gældende for alle Vandløb, idet der ikke findes at være Grund til at foreskrive en forskellig Behandling af Erstatningsspørgsmaalet ved offentlige og private Vandløb.

§ 2 gives nærmere Regler for Erstatningens Fastsættelse. Man har anset det for rettest at overlade det til Landvæsenkommisjonen og Vandhynsmændene at bestemme, om Erstatningen skal fastsættes til en Sum en Gang for alle eller til et aarligt Bederlag. Fastsættes Erstatningen til et aarligt Bederlag, bør der dog — i Overensstemmelse med Reglerne i Vandløbslovens § 67, sidste Punktum, jfr. § 70, sidste Punktum — aabnes Afgang til at faa dette aarlige Bederlag forhøjet eller nedsat, for saa vidt